

Jeg læser det, vismændene diskuterer i det afsnit, der handler om de her ting, ikke bare som et spørgsmål om, hvorvidt Den Europæiske Centralbank sætter renten op og ned på de rigtige tidspunkter og sådan noget, men også som et spørgsmål om, hvorvidt selve konstruktionen er holdbar. Der siger de økonomiske vismænd, at konstruktionen ikke endnu har været udsat for en alvorlig prøvelse, og derfor mener de økonomiske vismænd, at det er for tidligt at vurdere holdbarheden i det her arrangement.

Så anerkender jeg, at økonomiministeren har en anden holdning og mener, at det kan hun sagtens gøre på nuværende tidspunkt. En superkvinde, der kan vurdere det allerede nu, det må man da tage hatten af for, men jeg tror, det er klogt, at den danske befolkning lige skeler lidt til, hvad de økonomiske vismænd har af vurdering af det, og så kan vi jo se, om der i en lavkonjunktur vil være den luft, som økonomiministeren taler om. Det aner vi jo ikke noget om. Nu har vi haft en årrække med højkonjunktur, en hel anden situation end den, vi kan risikere at stå i om måske 5-10 år.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så går vi tilbage til ordførerrækken. Fru Mimi Jakobsen.

Mimi Jakobsen (CD):

Hvor glad skal man egentlig være for EU og for euroen for at stemme ja den 28. september? Hvad skal graden af begejstring være? Skal man blive lidt rød i kinderne, når man ser den her mønt? Skal blodet rulle stærkere i begejstring? Skal hjertet banke lidt hårdere i brystet og springe et par slag over?

Sådan er det vel næppe? Nej, måtte svaret nok være.

Når CD varmt anbefaler et ja, er det først og fremmest, fordi det så ganske afgjort efter vores opfattelse er det mest fornuftige for Danmark, og så, fordi euroen og tankerne bag euroen, konstruktionen, ideen, samarbejdet bag euroen passer så fortrinligt ind i det billede, vi har af Europa i fremtiden. Og når man så tænker på Europa i fremtiden, så kan man måske begynde at blive lidt rød i kinderne og få blodet til at rulle stærkere af begejstring og alt det her, for der er virkelig noget, man kan forholde sig til.

Og når det så mange gange har været sagt i debatten, at denne diskussion og denne folkelige debat ikke bør diskuteres så meget på økonomi, men mere på visioner eller følelser eller

holdninger, så er det jo ikke, fordi økonomi ikke er interessant, og ikke, fordi det ikke har noget med økonomi at gøre, men fordi økonomiske diskussioner i den grad er uegnede til en folkeafstemning.

Derimod kan alle have et bud på: Hvad er det for et Europa? Hvad skal vi med det? Hvor stort skal det være? Hvad skal det lave? Hvad er fælles opgaver, og hvad skal de holde fingrene fra i Fællesskabet? Og her har vi en diskussion at føre, og derfor er jeg så glad for, at der også i dag har været behjertede tilløb til at prøve at tale om: Hvad er det for et Europa, vi ser for os?

For CD er der ikke tale om en udvidelse af EU i de kommende år. For CD og for mig er der tale om en genforening af et Europa, hvor landene i århundreder har handlet med hinanden, har haft fælles kulturelle strømninger, kultursammenstød, krige og ulykker, men masser af samhørighed indimellem. Et Europa, som også i dag bygger på nogle værdier, bygger på nogle fælles tanker, og jeg skal ikke bilde nogen ind, at vi i et moderne Europa kan leve af slottene eller af Mozart og Beethoven, men det hygger svært at vide, at der gennem hundredvis af år har været kulturelle, historiske strømninger, som vi har været fælles om, og som jeg mener adskiller Europa fra alle andre verdensdele på denne klode.

Europas forskellighed, Europas fælles historie på godt og ondt, alle disse ting er med til at give billedet af et fremtidigt Europa, et stort Europa og et Europa, som bevarer sin forskellighed, og som netop af den grund vil udvikle sig helt anderledes end det, som de unionsforskrækkede kalder mere union. Det er alt for bredt, alt for overfladisk at tale om mere eller mindre union. Det er rent ud sagt noget vrøvl.

Det, vi ser for os, jeg ser for mig, er et Europa, som med 22, 27 eller flere lande mødes i et samarbejde, hvor man på en lang række områder – forhåbentlig også nogle af dem, man ikke taler så meget om i dag – vil se vores stats- og regeringschefer mødes, tale sammen om, hvad det egentlig er for problemer, vi alle sammen står med i vores lande i øjeblikket og de næste par år. Og det er jo det, der også binder et Europa sammen.

Tager man aviser fra andre lande, når man er ude at rejse, kan man jo hurtigt uden at forstå hele sproget alt for godt finde ud af, at det er præcis de samme syv, otte, ni temaer, der kører i samtlige lande i vores del af verden: Det er